

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Ch.A.**, zast. JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7.4.2010, čj. CPR-.2689-1/ČJ-2010-9CPR-C236,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 27.4.2010 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5.1.2010, čj. CPUL-08801-27/CI-2009-044063, kterým byla žalobci podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobce uplatnil v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

1. Žalobce tvrdí, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Nedostatky spatřuje v nedostatečně prověřených skutečnostech; například nelze zohledňovat výpověď M.B., neboť nemá přesné informace o bývalé partnerce. Nesouladu ve výpovědích žalobce a jeho manželky ohledně kauce nelze přikládat váhu, neboť shodně uvedli, že finance má na starosti žalobce. Dále jsou ve výpovědích obou manželů pouze nepatrné rozdíly, které nemohou odůvodnit závěr, že manželé spolu nežijí rodinným životem a že došlo k obcházení zákona uzavřením účelového sňatku. Žalobce má za to, že v řízení bylo prokázáno, že manželé skutečně bydlí na společné adrese, žalobce předložil nájemní smlouvu znějící na obě jména (žalobce i p. J.), byly rovněž předloženy platby za užívání bytu (nájemné a kauci). Žalobce tvrdí, že vede s paní J. rodinný život, kterážto skutečnost byla správním orgánem zjištěna na místním šetření ověřené adrese jejich skutečného pobytu a na tomto faktu nic nemění ani formální nedostatky v podobě nenahlášení změny pobytu ze strany paní J. Manželé se stanou zanedlouho rodiči, a to že manželka má za sebou určitou minulost neznamená, že mezi sebou nemají opravdový citový vztah.

2. Žalobce namítl, že nebyla zohledněna práva nenarozeného dítěte dle Úmluvy o právech dítěte, a to čl. 14 Evropské Úmluvy o lidských právech a čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie. Manželka žalobce je v pokročilém stádiu těhotenství a je zcela závislá na osobě žalobce.

3. Žalobce dále uvádí, že účelové uzavření manželství nebylo prokázáno. Dle čl. 27 a čl. 28 Směrnice Rady č. 200/38/ES, rozhodnutí musí být přiměřené a zvažovat i délku pobytu rodinné a ekonomické poměry a integraci cizince. Žalobce tvrdí, že má vytvořeny silné soukromé a rodinné vazby vede bezúhonný život.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcovy námitky neodpovídají skutečnostem, které ze spisového materiálu vyplývají. Správní orgán I. stupně prokázal, že žalobce uzavřel manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, a proto vydal dne 05.01.2010 rozhodnutí, jímž účastníkovi řízení žádost o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl. Ze správního spisu tak mimo jiné také vyplývá, že přestože p. J. s žalobcem uzavřela sňatek nezměnila adresu svého pobytu ani nepožádala o změnu v osobním dokladu, tato skutečnost sama o sobě však nebyla důvodem zamítnutí žádosti o povolení pobytu. Nicméně výpověď ohledně kauce na pronajímaný byt je také podstatná, pokud se manželé mají ze zákona o rodině podílet přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství a manželé uzavřeli společně Smlouvu o nájmu bytu, manželka účastníka řízení by měla vědět, kolik byla kauce na byt. Mimo jiné, v rámci sepisovaného protokolu o výsledku účastníka správního řízení, byly účastníci řízení náležitě poučeni, že musí vypovídat pravdivě.

K námitce uvedené v II. žalobním bodě, 1. bodu a 5 odstavci, odvolací správní orgán odkázal na protokoly o výsledku účastníků správního řízení sepsané podle ustanovení §169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 05.11.2009, které jsou uvedené v napadaném rozhodnutí a součástí spisového materiálu účastníka řízení. K námitkám uvedeným v II. žalobním bodě, 1. bodu a 6, 7 odstavci, odvolací správní orgán uvádí, že jednání paní J. není

omluvitelné, neboť postupovala v rozporu se zákonem, obcházela účelově zákon č. 326/1999 Sb., Žalovaný nepovažuje tvrzení právního zástupce, že chtěla pomoci panu N.I.O., za reálné, když bylo prokázáno, že v době, kdy žila s výše uvedeným, byla již vdaná. Sám žalobce do protokolu uvedl, že neví, z čeho paní J. do jeho příjezdu na území České republiky žila. Stejně tak odvolací správní orgán poukázal na další skutečnost, která potvrzuje účelové jednání účastníků řízení.

K další námitce uvedené v II. žalobním bodě odvolací správní orgán uvedl, že společné soužití ještě nepotvrzuje, že k uzavření manželství mezi účastníkem řízení a paní J. nedošlo účelově s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro účastníka řízení.

K námitce související s právní ochranou nenarozeného dítěte odvolací správní orgán uvedl, že podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti vzniká narozením. Tuto způsobilost má i počaté dítě, narodí-li se živé. Tvůrci Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 však měli v úmyslu přiznat práva chráněná touto Úmluvou až dítěti narozenému, což vyplývá např. z článku 7, který ukládá státům povinnost registrovat každé dítě ihned po narození, článku 8, který stanoví povinnost států respektovat právo dítěte na zachování totožnosti, včetně státní příslušnosti, jména a rodinných svazků, článku 14, který přiznává dítěti svobodu myšlení, svědomí a náboženství, článku 15, který uznává svobodu sdružování a svobodu pokojného shromažďování dítěte a v neposlední řadě se odvolací správní orgán musí zmínit o článku 24, který ve svém druhém odstavci písm. d) chápe matku, nikoliv dítě, jako adresáta péče před i po porodu. Z těchto uvedených ustanovení a dalších shora zmíněné Úmluvy vyplývá úmysl smluvních stran přiznat práva dítěti až jako lidské bytosti, schopné samostatné existence mimo tělo matky. Odvolací správní orgán respektuje odpovědnost, práva a povinnosti rodičů, stejně jako uznává právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. V souvislosti s tím je však nutno uvést, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v článku 9 odst. 3: *"Státy které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte."* Úmluva o právech dítěte v článku 10 odst. 2 též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Za tímto účelem a v souladu se svým závazkem podle článku 9 odst. 2, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní, a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví a morálky, nebo práva svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této Úmluvě. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné kontakty. Neudělením pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.

Pokud jde o práva na respektování rodinného a soukromého života, přihlédl odvolací

správní orgán i k příslušným článkům Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 04.11.1950. Podle článku 8 odst. 1 této Úmluvy má každý právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Nicméně čl. 8 odst. 2 stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práva svobod jiných. V daném případě správní orgán I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince do této kategorie předvídané Evropskou úmluvou náleží, v tomto případě se jedná o účelové manželství uzavřené účastníky řízení.

K námitce týkající se diskriminačního jednání odvolacího správního orgánu, odvolací správní orgán uvádí, spisovým materiálem a napadeným rozhodnutím je doloženo, že se správní orgán I. stupně nedopustil diskriminačního jednání vůči účastníkům řízení. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně prověřoval v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se cizinec ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejít platných právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání zde oprávnění k pobytu. Uzavření manželství účastníka řízení s paní J.D. není nijak zpochybňováno. Vyhodnocením protokolů o výsledku účastníků správního řízení, sepsaných s účastníky, jsou prokázány zásadní nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného manželství. Odvolací správní orgán dospěl k přesvědčení, že manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 94/1963, o rodině, v platném znění, ale jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro účastníka řízení.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky panu A.Ch. je přiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neboť je spisovým materiálem doloženo, že účastník řízení uzavřel účelově manželství s paní J. Podle článku 35 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Odvolací správní orgán dále konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., Rozhodování o tom, komu bude povolen přechodný pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který pro rozhodování také vytváří všechny příslušné mechanismy, včetně respektování svých mezinárodních závazků. Je proto zcela na místě, že při rozhodování o udělení práva přechodného pobytu je příslušnému orgánu dána možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Pokud měli účastníci řízení měli možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí či učinit návrhy na provedení dalších správních úkonů ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., což p. J. ani žalobce neučinili. V napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu účastníka řízení, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení

podkladů. Napadeným rozhodnutím je prokázáno, že důkazy byly hodnoceny v celé šíři. Důvody, které vedly správní orgán k zamítnutí předmětné žádosti jsou tak zcela jasné a přesvědčivé. Dle názoru odvolacího orgánu je dostatečně prokázáno, že správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb., a zákona č. 500/2004 Sb.

V rámci jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v jejich podáních.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Z ustanovení § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že policie je oprávněna při plnění úkolů podle tohoto zákona prověřovat, zda cizinec neuzavřel sňatek s cílem získat oprávnění k pobytu. Protože samotné předložení zákonem stanovených dokladů neznamena automatické povolení žádosti, je třeba provést taková šetření, kterými bude hodnověrně prokázán skutečný stav věci.

V rámci prověřování žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu správní orgán I. stupně zjišťoval v souladu s citovaným ustanovením, zda manželství se státním občanem ČR, v důsledku kterého se žalobce ve smyslu ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb., stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejít platné právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání zde oprávnění k pobytu.

Soud po celkovém posouzení všech důkazů a skutečností uvedených v protokolech a výsledků šetření, ve vztahu k žalobní námitce vytýkající nedostatečně zjištěný skutkový stav, musí konstatovat, že správní orgány v řízení oprávněně vyhodnotili jednání žalobce jako účelové a vedoucí k nastolení takového stavu, aby správní orgán I. stupně vydal žalobci povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Správní orgány v řízení prokázaly, že žalobce se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství s paní D.J.

Pokud jde o námitku uvedenou pod bodem 1 žaloby, je zřejmé, že správní orgán I. stupně předmětnou žádost nezamítl, z toho důvodu, že paní J. neohlásila změnu osobního

stavu a bydliště v evidenci obyvatel a nepožádala o změnu v osobním dokladu, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, tak i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, oba správní orgány závěr o existenci účelově uzavřeného manželství učinili z mnoha důkazů popsanych v obou rozhodnutích, a to zejména z výpovědí žalobce a jeho manželky a z výsledků šetření pobytové kontroly. Tato námitka byla vznesena již v odvolání a odvolací správní orgán se s ní v tomto smyslu vypořádal.

Námitku uvedenou v II. žalobním bodě také neshledal soud důvodnou. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že pokud jde o nesrovnalosti ve výpovědích žalobce a jeho manželky týkající se kauce za pronajímáný byt, ta se již jeví jako více podstatná, neboť manželé dle jejich tvrzení uzavřeli společně Smlouvu o nájmu bytu, manželka žalobce by měla znát alespoň přibližnou výši kauce na byt.

Pokud jde o další rozpory ve výpovědích, které žalobce považuje za nepodstatné, ty jsou popsány dostatečně v I. stupňovém rozhodnutí a soud je nucen přisvědčit závěru žalovaného pokud jde o hodnocení těchto důkazů, že skutečně dokládají závěr správních orgánů, že manželství žalobce bylo uzavřeno účelově, což vyplývá z následujících skutečností vyplývajících z výsledků:

Z výsledku žalobce ze dne 5.11.2009 vyplývá, že se s manželkou seznámili přes internet, před sňatkem (uzavřeným dne 15.10.2008) se viděli pouze 2 dny, týden po sňatku p. J. odjela zpátky do ČR. S nápadem na uzavření sňatku přišel, dle svého tvrzení, žalobce, a to ještě v průběhu internetové komunikace, aniž by se s manželkou kdy fyzicky viděli. Po odjezdu p. J. do ČR ji žalobce následoval až po téměř roce (červnu 2009). Po příletu do ČR bydlel žalobce v hotelu, manželka u sestry. Žalobce uvedl, že manželka má dítě, které ji úřady odebrali, protože neměla kde bydlet, dále uvedl, že společné známé nemají, k rodičům manželky nechodí a manželka se s rodiči nestýká, k narozeninám si nic nedali, žalobce nepracuje, žije z peněz, které si dovezl z Nigérie, manželka nemá žádný příjem, z čeho žila před jeho příjezdem žalobce nevěděla.

Již uvedeného vyplývá, že již okolnosti předcházející uzavření sňatku (dne 15.10.2008), kdy budoucí manželé se znaly pouze z internetové komunikace i chování manželů po uzavření sňatku, kdy novomanželka po týdnu odjela, a manžel ji následoval až po téměř roce rozhodně nesvědčí o existenci citového vztahu a potvrzují závěr správních orgánů o účelovém uzavření manželství.

Po provedení výsledku p. J. se výrazné nesrovnalosti ve výpovědích obou manželů objevili ohledně snubních prstenů, data sňatku, pobytu v Nigérii po svatbě, rozpory ohledně péče o dítě (také v rozporu s výpovědí otce dítěte), manželka u výsledku ani po roce známosti nevěděla, čím se žalobce zabýval v Nigérii, ani kde byl naposled zaměstnán. Ve výpovědi p. J. uvedla, že od ledna do října 2008 navštěvovala matku, a to kvůli komunikaci s žalobcem, neboť matka p. J. měla internet, a přesto žalobce tvrdil, že se s rodiči nestýká ani nevědí, že uzavřela manželství.

Z dalšího šetření správního orgánu I. stupně vyplynuly skutečnosti, které rovněž potvrzují závěr správních orgánů o účelovém uzavření manželství, neboť bylo zjištěno, že po

uzavření sňatku dne žila manželka žalobce s jiným mužem panem N.I.O. – rovněž cizincem, uvedenou skutečnost potvrdila p. J. v rámci své výpovědi. Žalobce do ČR přicestoval až 26.7.2009, přesto však jeho manželka byla 18 dnů před jeho příjezdem sepsat protokol o vyjádření účastníka správního řízení pro vydání povolení k přechodnému pobytu pro pana N.I.O., v němž uvedla, že žije s tímto mužem ve společné domácnosti a chce s ním založit rodinu. Správním orgánem bylo zjištěno, že měsíc po svatbě žádala Úřad městského obvodu Ústí nad Labem o vydání osvědčení o právní způsobilosti uzavřít manželství s dalším občanem Nigérie s panem K.O., sňatek měl být uzavřen v Itálii v městě C. V osvědčení o právní způsobilosti uzavřít sňatek (vydaném dne 21.11.2008) p. J. uvedla do kolonky rodinný stav – svobodná, ačkoliv od 15.10.2008 byla vdaná.

Z uvedeného vyplývá, že je oprávněný závěr správních orgánů, že manželství nikdy neplnilo funkci rodiny ve smyslu definice zákona o rodině.

Pokud žalobce poukazuje na společné soužití (zjištěné pobytovou kontrolou) po určitou dobu po jeho příjezdu, to samo o sobě ještě nepotvrzuje, že k uzavření manželství mezi žalobcem a paní J. nedošlo účelově, neboť všechny výše uvedené skutečnosti prokazují opak.

Námítka týkající se porušení práv nenarozeného dítěte není důvodná, neboť z čl. 7 a násl. o právech dítěte vyplývá, že Úmluva práva dítěti přiznává až po jeho narození. Článek 9 odst 3 Úmluvy připouští i oddělení dítěte od rodičů, a uznává *právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči proto* soud v té souvislosti konstatuje, že správní orgány se nedopustili porušení Úmluvy ani žalobou vytýkaného diskriminačního jednání vůči žalobci nebo paní J. Správní orgán I. stupně postupoval v intencích ustanovení § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., a prověřoval v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se cizinec ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejítí platných právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání zde oprávnění k pobytu.

Pokud jde o námitku vytýkající nerespektování rodinného a soukromého života, nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 04.11.1950 má každý právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Přesto však čl. 8 odst. 2 stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práva svobod jiných. V daném případě správní orgán I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince do této kategorie předvídané Evropskou úmluvou náleží, v tomto případě se jedná o účelové manželství uzavřené účastníky řízení.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k

přechodnému pobytu na území ČR je přiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neboť je spisovým materiálem doloženo, že žalobce uzavřel účelově manželství s paní J. Podle článku 35 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků a proto rozhodování o tom, komu bude povolen přechodný pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který pro rozhodování také vytváří všechny příslušné mechanismy, včetně respektování svých mezinárodních závazků.

V řízení bylo prokázáno, že manželství bylo uzavřeno účelově, proto zásah do rodinného a soukromého života nemohl nastat. Pokud jde o posuzování přiměřenosti dopadu do života žalobce, vycházejí z právní zásady, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání nebo z toho, že jednal ve zlé víře či proti dobrým mravům, soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Správní orgán na základě soustředěných podkladů oprávněně konstatoval, že manželství nikdy neplnilo funkci rodiny ve smyslu zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, manželka žalobce v průběhu manželství měla styky s jinými muži, kdy s jedním žila ve společné domácnosti jako druh a družka a dle jejího vyjádření do protokolu chtěla s ním žít i nadále, a s dalším mužem se chystala uzavřít sňatek, přesto, že byla již vdaná. Na základě popsání jednání je odůvodněn závěr správních orgánů, že s ohledem na to, že p. J. je bez finančních prostředků a bez zaměstnání, opatřuje si takto finanční prostředky ke své obživě. Správní orgány při rozhodování o udělení práva přechodného pobytu posoudily všechny okolnosti daného případu. Žalobce měl možnost se dne 21.12.2009 seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí či učinit návrhy na provedení dalších správních úkonů ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., což žalobce učinil a neměl žádných připomínek. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou konkrétně dostatečně a přesvědčivě popsány veškeré podstatné skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a důvody, které vedly správní orgány k zamítnutí předmětné žádosti.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu